Rábské noviny

PRO RABÍ, ČEPICE A BOJANOVICE

12. VYDÁNÍ OBČASNÍKU 15. ČERVNA 2012

UVNITŘ TOHOTO VYDÁNÍ:

Hasičské soutěže	1-3
Socha sv. Jana Nepomuckého	4
Pozvánky na akce v Rabí	5
Rozhovor	6
Šumavští muzikanti	7-8
Zkazky starých zbrojnošů	9
Z nejstarších dějin školy v Rabí	10-11
Akce v Rabí a Bojanovicích	12-13
Zprávičky z MěÚ	14
Společenská rubrika	15
Kontakty	16

Na Rabí se opět konalo vítání občánků

V neděli 10.6.2012 pořádal okrašlovací spolek ve spolupráci s MěÚ tradiční vítání nových občánků. Tentokrát jsme se sešli v nové obřadní síni v č.p.57 a přivítali jsme celkem 5 dětí z Rabí a 2 děti z Čepic. V úvodu se s krátkým pásmem básniček předvedly děti z MŠ a ZŠ, na klavír zahrála Barbora Podloucká a projev k rodičům přednesl starosta Leopold. Vítané děti obdržely finanční dar od města Rabí ve výši 1000,-Kč, od spolku ROSa květinu, tradiční dřevěnou plaketu se jménem, paměťní knížku a darem bude i fotografie dítěte s rodiči od Jana Kavaleho. Přejeme všem dětem a rodičům pevné zdraví a mnoho štěstí v životě.**Vítali jsme narozené v roce 2011:** *Lukáše Janečka a Julii Todorovovou oba z Čepic, Jakuba Pinkase, Adélu Slivkovou a Jana Svatoše všichni z Rabí* a **narozené v roce 2012:** *Ondřeje Růžičku a Natálii Jonášovou, oba z Rabí.* (matrika Rabí)

Nově založené družstvo rábských hasiček už má za sebou několik soutěží

Zleva nahoře: Gábina Maxová, Václava Frijová, Andrea Bláhová, Iveta Vintrová; Zleva dole: Jana Hozmanová, Mirka Vrbová, Lucie Brůhová

Vážení spoluobčané! Uplynul již nějaký čas,kdy jsem se tu zmiňoval o našem hasičském sboru. Chtěl bych se teď zmínit o některých akcích a soutěžích, které náš sbor od poslední zmínky, měl. V jarních měsících jsme se rozhodli vyměnit vrata u garáže, kde parkuje hasičské auto. Při té příležitosti jsme hned snížili podlahu, aby se zvýšila výška v garáži. Hod-

ně věcí jsme si udělali sami, ale namontování vrat a vybetonování podlahy jsme svěřili firmám. Myslím si, že se dílo povedlo. Dále jsme pak vysíkli sportovní areál, aby to tam pěkně vypadalo. Děti začaly trénovat na závěrečný sraz hry Plamen a naše ženy na okrskovou soutěž. Muži mají natrénováno, takže trénovat nepotřebují. Aspoň si to tedy myslí, ale opak je pravdou. Bohužel od počátku jsme měli problémy se stříkačkou, které přetrvávají dodnes. Potřebovali bychom do ní nový motor. Takže všechny soutěže závisí na tom, kdo nám půjčí stříkačku. Okrsková soutěž proběhla 5.května na hřišti zde v Rabí. Zúčastnila se dvě družstva žen a šest družstev mužů. Ženy byly druhé hned za družstvem z Čímic a naši muži se po delší době probojovali na třetí místo. Znamenalo to postup do vyřazovacího kola hasebního obvodu Sušice a Žihobce, které se konalo 9.června ve Strašíně. Ve vyřazovacím kole se zúčastnilo 17 družstev. Po štafetách jsme byli asi na devátém místě, ale o všem pak rozhodly požární útoky. V konečném pořadí jsme skončili na dvanáctém místě a myslím si, že jsme tam ostudu neudělali. Ženy měly vyřazovací kolo okresu Klatovy zde v Rabí 2 června. Naše družstvo startovalo v kategorii starších. Zde bylo přihlášeno 13 družstev a my obsadily místo dvanácté. Závěrečný sraz hry Plamen se konal 19.května na hřišti v Malém Boru. Soutěže se zúčastnilo 42 družstev z okresu Klatovy. Družstva soutěžila ve štafetě 4x60m, štafetě dvojic, požárním útoku CTIF,klasickém požárním útoku a jednotlivcích. Naše děti nám tam ostudu neudělaly, o čemž svědčí vynikající 10.místo. A v jednotlivcích, kde bylo přihlášeno 44 soutěžících, obsadil Michal Marek 19.místo a Adam Jonáš 30.místo, takže opravdu to byl letos úspěch. S dětmi bychom ještě chtěli jet 23.6. do Strašína na soutěž v požárních útocích tzv. DUDÁK CUP. A my dospělí? Nejblíže je pouťová soutěž v Buděticích a pak oslavy založení sboru v Bojanovicích. Ani výjezdová jednotka nebyla bez práce. 24.února zasahovala při požáru domu v obci Bílenice, 21.3. jsme vyjížděli k požáru louky u jezírka v Čímicích a 28.3. v nočních hodinách k požáru lesa v Dobršíně. Myslím si, že těch aktivit bylo docela dost a doufám, že budeme tak dobře pokračovat i nadále. Proto všem těm, kteří se nějak podíleli na vyjmenovaných akcích patří velký dík.

Text: Václav Hejpetr

Výsledky z hasičské soutěže na Rabí 5. května 2012

ŠTAFETA muži	SDH	čas
1. místo	Čímice	1:16.36
2. místo	Rabí	1:21.19
3. místo	Frymburk	1:24.02

ÚTOK muži	SDH	čas
1. místo	Čímice	30:67
2. místo	Frymburk	35:67
3. místo	Rabí	49:13

MUŽI	
1. místo	Čímice
2. místo	Frymburk
3. místo	Rabí

ŠTAFETA ženy	SDH	čas
1. místo	Čímice	1:25:96
2. místo	Rabí	—

ÚTOK ženy	SDH	čas
1. místo	Čímice	45:81
2. místo	Rabí	1:11:21

ŽENY	
1. místo	Čímice
2. místo	Rabí

Výsledky z hasičské soutěže na Rabí 2. června 2012

pořadí	SDH	čas
1. místo	Hadrava	115:84
2. místo	Štěpánovice	117:66
3. místo	Nýrsko	128:35

ÚTOK	SDH	čas
1. místo	Malechov	47:96
2. místo	Malý Bor	53:81
3. místo	Točník 1	55:38

Rozkvetlá náves v Bojanovicích

Každoročně s příchodem jara se naše zahrádky pyšní květy petrklíčů, narcisů a tulipánů. Letos se jimi chlubila i naše náves v Bojanovicích. Díky sponzorskému daru chalupářů z č.p. 18 a několika dobrovolníků, na naší návsi letos rozkvetlo úctyhodných pět set květů tulipánů a narcisů. Nádhera která se nedá popsat. Snad několik fotografií může tu krásu zachytit.

A aby nebylo těch barev jara málo,postavili jsme jako vždy v tuto roční dobu krásný máj,který společně všichni ozdobili barevnými pentličkami.

Dne 6. 7. 2012 v 15 hodin

se uskuteční slavnostní odhalení pamětní desky na budově MěÚ v Rabí čp.57 panu Jaroslavu Chmelíkovi, nar. 29.7.1921 v Rabí čp.109, který v letech 1940-1945 bojoval jako příslušník Čsl.pěšího praporu 11-Východního u Tobruku a byl pilotem 310.čs.stíhací perutě RAF ve Velké Británii.

Za SDH Bojanovice Marie Růtová, Petr Nový

Socha vodáckého patrona svatého Jana Nepomuckého zdobí most v Čepicích

Největší zásluhy na vzniku plastiky má známý muzikant a vodák Lubomír Brabec, který má v Čepicích chalupu a který slavnostní odhalení pojal ve velkém stylu. Do obce se sjely stovky lidí zblízka i zdaleka, zazpíval Daniel Hůlka a soše požehnal českobudějovický biskup Jiří Paďour. Nechyběl ani ohňostroj. „Já vždy chci udělat malou akci a pak mi nějak naroste. I tady jsem původně chtěl jen malou sošku. To jsem prostě já," smál se Brabec. Nápad postavit na most sochu českého patrona, se, jak už to v Čechách bývá, zrodil v hospodě u lahodného moku. Na rozdíl od jiných ho ale Brabec dokázal spolu s mnoha dalšími lidmi dotáhnout do zdárného konce. Socha je unikátní hned z několika důvodů. „Za prvé je to první socha sv. Jana Nepomuckého, která byla za posledních sto let. Po celou tuto dobu se jeho sochy z mostů spíše pod různými záminkami sundávaly. Další výjimečnost spočívá v tom, že je to největší skleněná plastika tohoto světce na světě. Třetí výjimečností je, že je oboustranně inverzní," řekl Deníku Brabec. Unikátní dílo, které zhlíží zároveň na vodáky v řece a zároveň na chodce po mostě, vytvořila sklářka Vladimíra Tesařová. „Sochu jsem vyráběla asi tři čtvrtě roku, nejtěžší na ní byla asi samotná instalace, neboť je složena z velmi těžkých kusů. Soše jsem nechala strukturu, jako by to byl jen ohlazený kámen. Úmyslně jsem ji neleštila, aby to bylo surové.

Ale prochází skrz ni slunce a o to mi šlo," uvedla Tesařová. Skleněný reliéf je zasazen v ostění ze slatinské žuly, které vytesal kameník Martin Mašek. Hvězdičky byly odlity ve zvonařské dílně Tomášková-Dytrychová. Na vznik sochy přispěli lidé z celé republiky a řada sponzorů. Pomohl i dobročinný koncert, na němž vystoupili Gabriela Beňačková, Pavel Šporcl a další hvězdy. Odhalení sochy si nenechala ujít řada lidí, mezi hosty se objevil například autor zvířecích večerníčků Václav Chaloupek. „Mně se ten nápad strašně líbil od samého začátku. Navíc mám rád Luboše Brabce i rodinu Tesařových. Líbí se mi jejich práce a obdivuji ji," řekl Deníku Chaloupek. Nadšení ale neskrývali ani místní. „Je to úžasné, moc se mi to líbí. Z Čepic pocházím, jako děti jsme po mostě běhali, ale nikdy by mě nenapadlo, že tu bude stát něco takového," pochvalovala si Blanka Králová, zatímco si natáčela procesí z vodáckého tábořiště ke kapličce. A právě nadšení místních, které dokázal Brabec strhnout ke spolupráci, je podle mnohých na celé věci to nejlepší. „Nejúžasnější není ta socha, ale to, že se pro dobrou věc dokázala spojit vesnice, kde se lidé dříve nebavili a jen seděli doma u televize. A podívejte se, stal se zázrak, lidé se spojili a vesnice žije," je přesvědčena Tesařová. „Přečetl jsem si, že tu žije šestašedesát lidí. A teď se všichni podívejte, co těchto šestašedesát lidí dokázalo," řekl při mši svaté před kaplí sv. Antonína biskup Paďour.

Zdroj: Klatovský deník

Hrad Rabí ve spolupráci s Infocentrem vás zve na Jarní koncert horažďovického Pěveckého spolku Prácheň, který se uskuteční v neděli 24. června 2012 v 15 hodin na hradním nádvoří

Pěvecký spolek Prácheň, který si v letošním roce připomíná 150. výročí založení a 20. výročí obnovení činnosti, vystoupí poprvé na hradě Rabí. Potěší nás svým Jarním koncertem, na kterém zazní převážně duchovní písně, ale také písně lidové ve vícehlasé úpravě.

Pěvecký spolek Prácheň má bohatou historii. Rozhodnutí o jeho založení padlo na starobylé Práchni v roce 1862 a svou činnost zahájil jako mužský sbor s šedesáti členy. Jednou z nejvýznamnějších událostí byl v roce 1868 doprovod kamene z hory Prácheň do základů Národního divadla. Velkým svátkem v témže roce bylo svěcení spolkového praporu. Později měla Prácheň svůj orchestr a nastudovala i opery, včetně Smetanovy Prodané nevěsty. Mezi čestnými členy září Otakar Ševčík a Bedřich Smetana. Po 2. světové válce byla činnost spolku ukončena a obnovena až v roce 1992, kdy Horažďovice vzpomínaly 700. výročí povýšení na město. Během dvaceti let, které uplynuly od obnovení činnosti spolku, se na místě sbormistra vystřídalo několik osob. MUDr. Jiřího Petruse následoval jeho syn Jan Petrus, dlouholetý ředitel Základní umělecké školy v Horažďovicích. Po jeho náhlé smrti v létě 2011 převzal sbor současný sbormistr MVDr. Stanislav Smítka z Klatov. V novodobé historii spolek několikrát vystupoval např. ve Švýcarsku, Francii, Švédsku a Německu, pořídil profesionální nahrávku i nový spolkový prapor. V roce 2005 nastudoval Vokální mši, kterou spolku napsal a věnoval písecký farář František Gregora již v roce 1868. Celkem uskutečnil více než 315 vystoupení a koncertů.

Více informací o činnosti Pěveckého spolku Prácheň najdete na: www.psprachen.cz.

Infocentrum Rabí

Spolek ROSa pořádá pro zájemce ve dnech 11.8 – 12.8.2012 v prostorách učebny čp.57 v Rabí

„ KURZ KRESLENÍ PRAVOU MOZKOVOU HEMISFÉROU“.

Kurz je určen pro všechny věkové kategorie od 12 let, horní hranice věku není omezena. Přihlásit se mohou všichni, kteří se chtějí naučit kreslit, především úplní začátečníci a ti, kdo pochybují, že jsou schopni se naučit kreslit. Lektorkou je paní Mgr. Lenka Kalová z Českých Budějovic, kde se můžete přihlásit do našeho kurzu na www.kalova.cz

Metoda výuky kreslení pravou mozkovou hemisférou je považována za jednu z efektivních vyučovacích metod kreslení.

Dejme si šanci naučit se činnosti, která může obohatit náš volný čas, zbavit nás stresu, zvýšit si sebevědomí a dělat nám radost. Schopnosti člověka jsou omezené hranicemi, které si sami vytváříme, nebojme se. Kdo se naučil psát, naučí se i kreslit, a to v jakémkoliv věku. Kreslení je výborná relaxace, rozvíjí intuici, schopnost soustředění, koordinaci ruky a očí.

Kurz začíná **v sobotu 11.8. a končí v neděli 12.8.**, zápisné je 500,-Kč, celý kurz stojí 2 000 Kč včetně kreslících potřeb. Přihlášky můžete získat i u paní Marie Jamrichové na úřadu v Rabí, která Vám ráda poskytne další informace.

Rozhovor s kapelníkem skupiny Orchidea s Miloslavem Ježkem

Složení kapely:
Miloslav Ježek - klávesy, akordeon, zpěv (37 let, Čepice)
Daniel Ježek - basová kytara, zpěv (33 let, Dobršín)
Jaroslav Slavík - bicí (28 let, Zadní Zborovice)
Robin Jarolímek - el. kytara, zpěv (17 let, Horažďovice)

Co tě vedlo k tomu založit kapelu a jak vznikl název kapely?
Když jsem se ženil, zahrál jsem si jednu píseň s kapelou, která nám hrála na svatební hostině. Byl to p.Míčka ze Žichovic a p.Kovařík z Budětic. Byl jsem z toho tak unešený, že jsem se rozhodl na místě založit si svou vlastní kapelu a už nebylo pomoci ... *(smích)*
Přemluvil jsem svého bratra,aby se naučil na basu a s kamarády jsme do toho šli střemhlav. Právě od jednoho,Jaroslava Beneše z Dobršína, vzešel tento název. Líbil se mi a myslím, že to vyjadřuje směr, kterým jsme se dali.

Kolik let hrajete a kolik zvládnete koncertů za rok?
Hrajeme už pěknou řádku let. Na začátku jsme asi rok a půl nacvičovali repertoár ve zkušebně a pamatuji se na první kšeft. Odehráli jsme ho na terase restaurace Zlatá Otava o sušické pouti v roce 1997.
Celkem je to 16 let,kdy Orchidea existuje. V průměru odehrajeme tak 55 akcí v roce.

Hrajete stále stejný hudební styl? Co nejraději hrajete?
Snažíme se dělat písničky tak,aby zasáhly co největší spektrum posluchačů. Když řeknu od lidových písní, přes 60-80. léta do současnosti. Nejvíce písní máme ve stylu poprock a spíše k těm 60-80. létům.

Každý člen kapely má svůj hudební styl a směr, tím právě dochází k mísení žánrů a k jeho různorodosti. Myslím,že je to ku prospěchu věci.

Je nějaké vaše vyjímečné vystoupení, na které rád vzpomínáš?
Vzpomínám na první koncert na sušickém náměstí v rámci "Dnů Sušice", kdy byla návštěvnost určitě tisíc posluchačů. Taková energie, co se valila od posluchačů k nám na podium - to mě ohromilo a dostalo.
Taky vzpomínám, kdy si nás najala agentura RLA Stallion, abychom zahráli na Reprezentačním plese Komerční banky v Plzni v Besedě. Před námi hrál orchestr Václava Hybše, tam 20 profesionálních muzikantů na podiu, kapela šlapala... Do toho zpíval Karel Štědrý, Pavlína Filipovská ... My tam stáli jako zařezaní, poslouchali jsme snad každý tón, prostě nádhera. To nás vždycky usadí a říkáme si: "Takhle se to má dělat!"

Máš nějakou zajímavou historku ze zákulisí?
Těch je nepočítaně. Nevím, kterou bych měl vytáhnout z paměti. Hezká jsou soustředění, která teď v posledních letech děláme... (*smích*) Pár videí si mohou čtenáři prohlédnout na našich webových stránkách.

Čemu se věnuješ kromě hudby, jaké jsou tvé koníčky?
Já mám tři takové základní kameny, na kterých stavím. Hudba - rodina - zaměstnání. To mi zabere veškerý čas a snažím se to dát do rovnováhy. Koníček, kromě kapely, je jízda na kole.

Kolik času zabere taková kapela?
Na čas ani nekoukám. Když mám chuť, tak se tomu věnuji. Pokud to chci dělat pořádně, skončím, až je to hotové a jsem s tím spokojený.Například, když dělám novou písničku, strávím na tom i dva dny... *(smích)*

Kde vás můžeme v nejbližší době slyšet?
Naše akce si můžete prohlédnout na webových stránkách kapely: **www.orchidea-wz.cz.** V nejbližší době pro veřejnost to bude v Sušici v restauraci u koupaliště - 22.června a pak vás chci všechny pozvat na pouťovou zábavu do Dobršína pod stan - 21.července.

Jaké je tvé motto?
Nikdy jsem se nad tím nezamýšlel... *(smích)*

Zveme Vás 7. července
do Číhaně na „parket u koupaliště“
začínáme ve 20 hod.

Děkujeme za rozhovor a přejeme mnoho spokojených posluchačů.

Připravila: Alena Kraucherová

ŠUMAVŠTÍ MUZIKANTI

Kapitola první

Pojednává o přípravě hudebníků a výpravě do staré Rusi.

Byl prosinec 1870. Večerní čas, kdy vše ztichlo, pouze snížek zlehounka ale hustě poletoval nad krajinou a měkce pak dosedal na umrzlou zemi.

Mraky, které se nad Žďánovem kupily, byly předzvěstí toho, že do rána dostanou Nezdice svůj obvyklý příděl. Ten byl vždy dost a dost štědrý. Alespoň něco, čím příroda, zde jinak na všechno skoupá, nijak zvlášť nešetřila. Klid dolehl na celou vesnici, nikde venku na cestě bys živáčka nepotkal.

V kontrastu s tímto klidem, tichem z chalupy, kde se říkalo u Pařichlupů, se ozývaly zvučné hlasy, které občas přecházely ve smích, ale i jakýsi tón naznačující vzrušení nechyběl. Tu kdyby náhodný chodec vstoupil, třeba nezván, dovnitř, omlouvat by se nemusel, tehdy to nebylo zvykem, každý příchozí, i cizí člověk, byl uvítán, aniž by byl dotázán na to, co ho sem přivádí, spatřil by ve světnici plno mladých i starších lidí, kteří mezi sebou vedli debatu více než vzrušenou. To jim bylo poznat i na výrazu ve tváři, že se tu děje něco neobvyklého. Debata se netýká nijakých polí, dobytka a jiných věcí, které by měly něco společného s polním hospodářstvím, ale i jejich řeč byla poněkud odlišná od řeči obyčejných venkovanů. Tak trochu již městská. A výraz ve tvářích byl poznamenán něčím zcela odlišným. Snad trochu zkušeností se světem, stykem s jinými lidmi, plynulou, rozvážnou a rozumnou řečí, kterou mluvili. To vše působilo tím dojmem, že jsou to lidé poněkud jiného ražení. A vskutku, absolvovali svoji maturitu již po několikráte výlety do Rakous, hlavně do Tyrol a do Bavorska. Tedy lidé, kteří něco viděli, vydělali a i prodělali. Říkalo se jim šumaři. Ne snad, že by, jak se říká dnes špatnému hudebníkovi, „šumařili“, to bychom jim moc křivdili. Chodili takzvaným šumem, tj. od vesnice k vesnici a muzikou si vydělávali nějaký ten peníz. Proto se jim tak říkalo a dnešní pojem slova šumaři by byl pro ně urážkou. Byli mezi nimi hudebníci, kterým by se dnes mnohý, a to i dobrý hudebník, nemohl rovnat. Převážně už muzikanti z vojny, bývalí sólisté u vojenských hudeb a pak opět jejich žáci. O některých jejich výkonech se vyprávěli takřka věci legendární. Než o tom později. V každém případě se mužům pěkně a dobře hovořilo, v čisťounké světnici bylo útulno, z kamen sálal oheň, stará Chumelková poctivě do kamen přikládá chrastí, které si sama přes léto z lesa nanosila. Musela, protože starý Chumelka byl tou dobou v Tyrolsku. Tu najednou přerušil veškerou zábavu starý Ševčinka, muzikant, jak se tehdy říkalo, na slovo vzatý. „Což abychom teď začali mluvit něco z jiného soudku, už jste se dost pobavili a mohli bysme si promluvit o něčem daleko vážnějším, o čem už delší dobu přemejšlím a ten nápad, co sem dostal, mi nejde z hlavy, pořád na to musím myslet“.

Nastalo naprosté ticho, neboť předehra všechny přítomné zarazila a nyní napjatě poslouchali, co ze starého Ševčinky vyleze. Ten pokračoval:“Víte, toho cestování do těch Rakous a Bavor už je dost. Jsme tam dycky celý léto a nakonec, co z toho máme. Odřené podrážky, v kapse pár zlatek, které nám nikterak nestačí na celou zimu, a těch pár šunek, co domů dětem přineseme, aby si taky jednou za dlouhý čas pochutnaly, to je z toho vandru všechno. Přemejšlím už hezkou dobu, že bysme měli podniknout něco zcela jinýho, co by nás z tý mizerie vyvedlo. Jak tak přemejšlím, tak mě napadlo, že bysme to měli zkusit na druhou stranu.“

„Na jakou?“, ptá se kdosi nedočkavě. „No, abysem vás dlouho nenapínal, tak to vememe od Ruska. Tam jsou Slovani, jako jsme my, a pevně věřím, že nás tam rádi přijmou, národ je to hodně hostinný a muziku mají moc rádi. O tom už jsem slyšel.“ Tu nastalo naprosté ticho, do chlapů jako když hrom uhodí. Snad zapomněli překvapením i dýchat. V tom už se ozval hlas mladého Františka Kojzara, který se ze všech nejdříve vzpamatoval. „Strejdo, to je výbornej nápad, jenomže jak to všechno dokážeme? To bude práce, než bysme sehnali muzikanty dohromady, sehnat takovejch třicet pět lidí a k tomu aby bylo i navíc sólistů, ke každému inštrumentu, když by se hrály koncertní věci, to nebude jenom tak. Musí se počítat i s tím, že někdy z nás některý může i onemocnět a co potom?“

„No, to už jsem i v hlavě sesumíroval, „odvětil starý Ševčinka, „počítam tak, že bysme byli z domova asi tři roky, když to dobře dopadne. Tak abysem vám řek ouplnou pravdu, mluvil sem už vo týhle věci se starým kapelníkem. Voldřichem ze Stach. A von by byl taky pro. A potom má ve svojí partě samý dobrý muzikanty, dyť je to samej kaprál vod vojenský. No a něco eště k tomu už by se sehnalo tady vodtuď. Nu, vo archiv už byste se mohli postarat sami, ste tu samí mladý lidi, přes zimu stejně nic neděláte, jen cvičíte, tak si k tomu každej z vás eště připíše ty svoje štýmy a něco bys, Františku“ obrátil se na mladého Kojzara, „taky rozepsal, dyť tu harmonii tak dobře znáš, si rozenej skladatel. Tak všichni do toho a půl je hotovo. A ty Vašku“, obrátil se pro změnu na mladého Urbana,“trošku ty ženský vynecháš a budeš se věnovat něčemu užitečnějšímu. Vona ti ta tvoje neuteče.“

„To víte strejčku,“povídá Vašek, „mně je to jedno, voni sou ženský všude, a jak jsem slejchával, v Rusku sou moc hezký ženský. A taky hodný.“

„No jo, „ ozvala se pro změnu stará Chumelková, „to si celej ty, Vašku, jak se začne vo ženskejch, tak nevíš, kda přestat. A dej si dobrej pozor, abysem to neřekla tý tvojí. Stejně až se jednou voženíš, bude mít s tebou jenom

patálie.“ „Ale teta,“ ozve se na to Vašek, „dyť já to tak zle nemyslel, to víte, dyš my muzikanti bysme se o to svoje srdce nejradši s každým rozdělili.“ „Jo, to si chtěl říct s každou, viď?“ říká Chumelková. (Té prý totiž taký žádný chlap neujel, měla hubu na svém místě, jak se říkalo.) „No tak už nechte těch planejch řečí“, povídá už nazlobeně starý Ševčinka, „teď tu máme iný starosti. Tak co říkáte chlapi, kdo jste pro?“ „Já sem pro“, ozval se první, dosud nemluvný Tonda Studnička z Pohorska. Trumpetista, o němž kolovaly dlouho pověsti takřka legendární. Dokázal prý na trubku, kterou si položil na stůl, aniž by se jí pak dotkl, nebo nějak dobře přidržel, třičárkované C. To se mu ozvalo, jako když zvonek zazvoní. Jestli měl Toník již tehdy nějaké znalosti o takzvaném non press nátisku, velmi pochybuji. Tomu se začalo učit na našich konzervatořích mnohem později. Ovšem Tonda musel být tak jako tak výjimečný talent, o jeho hře na trubku se opravdu vyprávěly neuvěřitelné věci. S oblibou hrával variace na ruskou národní píseň „Červený sarafán“. Variace, které nebyly nikdy a nikde napsány. A prý pokaždé byly jiné. Hrál, co mu v daném okamžiku na mysl přišlo. Při jeho hře snad každý zapomněl i dýchat, a ptáčkové ztichli a pak prý si to letěli honem do lesa zopakovat a zkusit. Tak to je z dědova vyprávění. Možná, že zde něco nadnesl, ale já tomu věřím, vždyť vím sám, kolik talentů by vyrostlo, ale neměly příležitost, jak se náleží se uplatnit. Než jisté je také to, že i všichni ostatní, zde přítomní, byli muzikanty výbornými. Vynikající klarinetista starý Ševčinka, František Kojzar, hráč na lesní roh, pozounista Chumelka, baskřídlovák Dolejš, král hráčů na flétnu, a zároveň Vašek Urban klarinetista, i všichni další okolo stolu. Jak tomu ani jinak být nemohlo, všemi hlasy bylo turné do Ruska odhlasováno. Slovo vedl opět zkušený Ševčinka. „Tak jak už jsem řek, každej z nás i musí něco na starosti vzít. Je třeba brzy z jara vyrazit, cesta před námi bude dlouhá. Ty Vašku hned zejtra dojdi na Stachy ke starýmu Voldřichovi a řekni mu, že už jsme tu domluvený, tak jestli by se voslejchal sem přijít, abychom to i s ním a jeho partou taky domluvili. Že bude souhlasit, vo tom není pochyby. A eště je tu jedna věc, s kerou bysem vás rád vobeznámil. Jak jsme letos byli venku, tak v jednej vesnici v Baborsku, když sme hráli, přišel k nám takovej nepatrnej človíček. Ptá se nás, vodkud sme a jak dlouho už spolu hrajeme. No tak sem mu to všechno vysvětlil a tu von povídá, že by si chtěl s námi taky zahrát. Dyž bysme mu to dovolili, že by si přines svojí trumpetu. Nu, my na sebe mrkli v domnění, že bude aspoň ňáká legrace. Já mu povídám, jen přijďte, to budeme moc rádi, že nám trošku pomůžete. Jenomže když si člověk vo sobě myslí, že přes něj není, tak se může dočkat taky zklamání. A to samý se stalo nám. Milej Štekl (tak se jmenuje) přišel a vyndal z tašky takovej kornet. A když jsme spustili ty jejich ländlery, tu sme div nepřestali hrát. Lidi zlatý, jak ten na něj hrál, to vám byla hotová pohádka. Dyž měl náš trumpetista sólo, tak von eště přes něj jodloval na tu svoji trubku. To ste eště nikdá neslyšeli. Kam se na něj hrabou všichni kosové, ty se jistě styděli za ten svůj zpěv, dyž ho ňákej poslouchal. Taky se mohli jít ze žalu do lesejčka voběsit. Ale vo to my sme se nestarali. Nabídli sme mu, aby šel s námi. Von by sice šel, ale říkal, že by si tam musel eště něco vyřídit, a tak mě dal tu svou adresu. Tak mu hned zejtra pošlu dopis, možná, že si dá říct a pude s námi. To by si měl, Toníku, rovnocennýho partnera.“

Ten jenom podotknul: “To sem na něho zvědavej.“ Debata ještě nějakou tu chvilku zabrala a stará Chumelková, již ospalá, měla chlapy k odchodu. Než starej Chumelka jí povídá: „Stará, přines tu flašku, kterou sem tak dlouho skovával, ať se eště napijeme na zdar našeho podnikání.“ „Tak to si na to eště zapálím“, říká starej Ševčinka, nacpal si fajfku, kouskem hořícího chrastí z kamen si ji důležitě zapálil a zabafal. Přinesená láhev pak putovala od jednoho ke druhému. Protože se loky jednotlivých tahounů nepočítaly, tomu poslednímu, na kterého mělo dojít, zůstaly už jenom oči pro pláč. To už tak ale obyčejně bývá, kdo se netlačí dopředu sám, bývá poškozen.

Autor:
Bohumil Zíka, Kronika rodu Zíků
Zapůjčeno p. M. Ježkovi od dobršínského rodáka p. Mirvalda

Víte, že

POŠTA byla v Rabí zřízena 15. března 1869. Nejprve byla v domě č.85 u Šmrhů (dnes Sedláčkovi), pak v č.61 u Dražků (dnes Konzum), potom v č.96 u Bláhů (dnes Fryjovi). Rurální s přespolní donáškou do Čepic, Budětic, Lhoty, Bohova, Vlkonic a Bojanovic byla zřízena 15. ledna 1901 opět v domě č.85 (tehdy Heritesů), pak byla dlouho v domě č.4 (dnes Trinkewitzovi), dál v č.10 u Svatošů (dnes Kavalovi—penzion Pod hradem). Nyní je v budově č.15. Stanice telefonu byla otevřena 6. července 1934.

Víte, že

V Rabí byla **ČETNICKÁ STANICE**. Byla zřízena kolem roku 1876. Nejdřív byla u Šmrhů v č.85 (dnes Sedláčkovi), potom u Dudů v č.62 (objekt p. Kalného), dál u Brejchů v č.32 (dnes Löffelmannovi), naposled u Šlapáků v č.9 (dnes hotel Atawa). Sloužili různě 1—3 četníci ve funkcích: vrchní četnický strážmistr a četnický strážmistr. Pamětníci si možná ještě vzpomenou na jména Šalda, Matouš (jeho synka zajelo na silnici proti hřišti—tehdy tržišti—auto, pochován je po levé straně kostela), Mužík, Voráček, Kuba, Dvořák.

Četnická stanice byla zrušena v roce 1950.

Autor: p. Božena Vokatá (rábská kronika)

„Zkazky starých zbrojnošů“

Autor: Pavel Voska

O dřevních dobách televizních

Že televizní vysílání významně ovlivnilo a ovlivňuje dění posledních padesát let, netřeba složitě dokládat. Ale kde jsou počátky tohoto fenoménu, který přinesl zábavu, kulturu i poučení doslova do poslední vesnice a do poslední samoty, samozřejmě za předpokladu, že tam byl zaveden elektrický proud ? Dovolte podat svědectví, jak to bylo na samém počátku v Rabí. Poslední impulz, který rozhodl, že se připojíme k tehdy ještě nevelké rodině televizních koncesionářů, byl výlet do Prahy ke strýci Ládovi, kde jsme zhlédli přenos z mistrovství Evropy v krasobruslení někdy na jaře roku 1959. Nezapomenutelné kreace Francouze Gilletiho a Karola Divína rozhodly. Koupí se televizor a basta. Dlužno říct, že jsme v Rabí nebyli první. Pokud vím, tak televizi v té době měli už u Vokatých a ve mlýně. Ostatně vysoké stožáry s televizními anténami, které čněly nad střechami, o tom podávaly dostatečné svědectví. Jak rozhodnuto, tak i uděláno. Televizor byl sovětské značky Rubín a byl to aparát skutečně úctyhodný, jak co

do váhy, tak i co do rozměru. K tomu nezbytná pětimetrová vodovodní trubka s anténou na konci, kterou jsme prostrčili střechou, aby mohla chytat to podivuhodné elektromagnetické vlnění, které takto jato bude posléze přeměněno v kouzelné obrazy a zvuky. Mimochodem ta tyč, dnes už bez antény, tam pořád ještě na střeše domu čp. 84 v Židovnech je. A nyní klasická scéna – táta na půdě otáčí anténou, já na dvorku předávám informace a máma u televizoru sleduje, kdy naskočí ten nádherný obraz a zvuk, na který tak toužebně čekáme. Konečně. Teď je to nádherné. Ano bylo, ale místo očekávaného signálu z Cukráku jsme zachytili pouze vysílání rakouské televize. Což o to, obraz byl skutečně jako z fotografie, ale bez zvuku. A tak jsme trávili celé večery jak v dobách němého filmu a jen se domýšleli, cože se tam na té obrazovce vlastně děje a o čem že je to řeč. Jen sportovní přenosy komentář nepotřebovaly. Jedním z prvních byl přenos rakouské ligy mezi Admirou a Sportingem Vídeň, které s námi sledoval i expert na fotbal, soused „strýc“ Zemen. Posléze táta na radu chlapů ze Zbrojovky přišel s vychytávkou, jak ozvučit doposud němé obrázky. To se musel připojit i radiový přijímač, na něm naladit určitý vlnový rozsah a potom i ty kouzelné rakouské hlasatelky konečně promluvily. Ale to zase přes obraz šly šikmé černé pruhy. No prostě nebylo to ono, ale i tak to bylo nádherné. Vše se jako mávnutím kouzelného proutku změnilo 1. května 1960, kdy byl do provozu zaveden vysílač na Kleti. Od té doby jsme prakticky sledovali jen Československou televizi. A nutno říct, že televize, která na jedné straně odrazovala lidi od společenských aktivit, tak je na druhé straně svým způsobem zase sbližovala. To proto, že se považovalo za normální zvát ke sledování televizních pořadů i sousedy, kteří ji zatím ještě neměli. Tím se šířila a pomalu narůstala televizní manie, tj. doba, při které se na televizory stály fronty, sháněly se přes známé a kdy televizní opraváři byli nejvyhledávanější profesí široko daleko. Jejich rychlý zásah byl odměňován nejen penězi, ale též mnohými zemědělskými přebytky. Nutno říct, že televizní přijímače té doby byly lampové, stejně jako radia a že éra polovodičů byla ještě v nedohlednu. Nejčastější vadou byla porucha horizontálního řádkování, při kterém šly přes obrazovku široké černé pruhy. Tu měla na svědomí elektronka PC 85. To už jsme ale všichni věděli, a tak na místo drahého opraváře jsme si prostě elektronku vyměňovali sami. Časté byly i přestávky během televizního vysílání – na rakouské televizi uváděné titulkem“ Kurze pause“, na české pak „Porucha není na vašem přijímači“. S postupující dobou docházelo samozřejmě k dalšímu a dalšímu zdokonalování, přišel druhý program, barevné vysílání a posléze i všelijaké ty HiFi, Led, plazmy, HD a já nevím, co ještě, ale to průkopnické nadšení už

bylo samozřejmě to tam. Televize je dnes běžnou součástí nejen každé domácnosti, ale i mnohých veřejných prostor. Vždyť takové sledování významných sportovních přenosů na velkoplošné projekci třeba v baru „U Vočka “, kde to žije a kde vítězství i prohry můžeš hned zapláchnout dobrým mokem, mají také své nezapomenutelné kouzlo.

Z nejstarších dějin školy v Rabí

Nedávno byl veřejnosti zpřístupněn multifunkční dům č.p. 57, který jako školní budova sloužil naší obci celých 110 let. Nahlédněme do časů ještě mnohem starších a připomeňme si, jak to se vzděláním v Rabí bylo.

První doloženou písemnou zmínku o škole máme z let 1640 – 1672. Do této doby spadá konec třicetileté války v r. 1648 a také smrt J.A. Komenského v r. 1670. Učitelem zde byl Mikuláš Koukol Sušický a je pravděpodobné, že první rábská škola byla umístěna v některé světnici bývalého panského dvora. Tehdy bylo Rabí přifařeno k Buděticím a rábský učitel musel vést tamní matriku a obstarávat varhany v kostele při bohoslužbách. Právě z této matriky se můžeme dočíst o sňatku kantorovic dcery s Janem Václavem Hlavatým, který se tak dostal dědičně ke kantorování. Tato tradice rodu Hlavatých se udržela v Rabí téměř sto let. Dále se v zápise uvádí, že v době učitelování této rodiny se škola stěhovala z velké síně dvora do domu č. 14, kde se dlouho říkalo U Hlavatých (dnes Rábská hospůdka u Rybáčků). Po Janu Václavovi Hlavatém převzal vyučování syn Jiří, třetím učitelem z této rodiny byl Bartoloměj, jehož jeden syn z mnoha dětí Josef Opekar je zapsán jako kantor nezamyslický, což dokazuje existenci tamní školy již v 18. století. Posledním učitelem rodiny Hlavatých byl Václav, který se dožil jen 25 let. Jeho rodinu provázela jen smůla a po tři roky v č. 14 řádila smrt. Zemřel i jeho prvorozený syn Václav, matka Ludmila, další syn znovu Václav ještě syn Vojtěch Jan. Příčinou úmrtí byl mor. Pak nejsou žádné písemné důkazy o další existenci školy, asi načas osiřela. Až r. 1789 je zmíněn Tomáš Kaykr a od r. 1790 vedl školu Bernard Škoda.

Obec se rozhodla zrušit starou školu u Hlavatých a na pozemku u budětické křižovatky (dnes tam často parkuje p. Brůha) postavila školu novou. Byl to dům o jedné školní místnosti, nad kterou byla sýpka, dále byt pro učitele s kuchyní a dvou světničkách. Příslušenstvím byl chlév, dřevník, sklep, zahrada a kousek zemědělského pozemku. Přestože se jednalo o novostavbu z r. 1792, již za tři roky se objevily vážné nedostatky, zejména sesedání zdí a praskání stěn. Proto stavitel Jakub Havlas ze Stříbrných (dnes Nalžovských) Hor provedl zpevnění zdí stahovacími železnými pásy a šrouby.

Nástupcem Bernarda Škody se stal asi v r. 1811 Šebastián Kronwinkel, který od r. 1814 z úředního nařízení pořizoval první zápisy do školních knih, ale pouze německy. Tento kantor zemřel v r. 1825 na zápal plic.

Dalších deset let setrval v Rabí učitel Ignác Hes. Není však známo, zdali se z Rabí odstěhoval nebo zde zemřel. Za jeho působení byla zřízena škola v Buděticích a učitelé z Rabí již nebyli povinni vést farní matriku, ani se podílet na bohuslužbách v tamním kostele – to již příslušelo budětickým kantorům.

Od r. 1836 učil v Rabí Michal Schmied. Od r. 1840 zase mohl vést školní záznamy česky. Z nich se např. dozvídáme, že ve škole bylo zvláštní oddělení pro židovské děti, kterých bylo kolem deseti. To již byla zrušena místní židovská škola, která sídlila v r. 102 (dům Pavlíčků), sousední dům byl kantorovým příbytkem a synagoga, židovská modlitebna, byla v č. 98 (dům p.Jelínka). Schmied zemřel r. 1858 ve věku 51 let na měknutí mozku.

Ve stejném roce se stal učitelem Antonín Černý. Musel se starat o pomalu chátrající budovu školy. Nechal udělat ve třídě novou podlahu, t.zv. "nožní půdu", nové dveře, okna a lavice a šindelová střecha byla nahrazena taškami, to všechno v r. 1873. V bytě učitele byla postavena nová pec na pečení chleba a nezapomnělo se ani na školnodozorce, kterého určila místní školní rada. Jemu byla vyhrazena zvlášť zhotovená židle, na níž seděl, kdykoli přišel do školy a sledoval vyučování. I přes všechny školní úpravy se nedal zachránit špatný stav budovy. V zápise komise z r. 1876 se uvádí"..světnice zdravotně nevyhovuje, je v ní vlhko, houby rostou a smrdutý zápach vydávají".

V těchto letech nastaly tři významné změny v rábském školství:

1. V roce 1876 bylo zavedeno industriální vyučování dívek, které zajišťovaly Terezie Kořená z Rabí, později Marie Jíchová z Hejné a Františka Fialková.
2. V témže roce se zřídila školní knihovna a do začátku měla pro žáky 50 knih na půjčování.

Tou největší změnou bylo zřízení druhé třídy v r. 1879, kdy počet dětí dosáhl 120 a to již nebylo možné vyučování v jedné třídě. Umístění druhé třídy se našlo při přestavbě budovy č. 15 pro potřeby farního úřadu, řídícím učitelem byl jmenován Antonín Černý a jako výpomocný podučitel přišel Josef Matásek.

Starosti se špatným stavem budovy č. 77 však pokračovaly. Zeměpanský lékař při kontrole v r. 1876 uznal budovu za neschopnou pro školní účely a to také potvrdil i školní inspektor. V r. 1877 přišel přípis zemské školní rady, jímž se nařizovalo postavení nové školní budovy.

1. března 1877 byla podána žádost o výstavbu nové školy.

Po dlouhých jednáních byla stavba v r. 1884 zadána Václavu Benediktovi z Horažďovic a 21. května 1886 už byla nová škola slavnostně vysvěcena. Nebyla to pro obec vůbec levná záležitost; za pozemek zaplatila 700 zlatých a stavba se vyšplhala na 8.983 zlatých a 1 krejcar (jinde je uváděno 7.770 zl.). Stát přispěl jen částkou 500 zl., další tíhu ze svého rozpočtu nesla obec, ta také dala dříví ze svých lesů a zavedla vodu z č. 8 od Vinických (dnes Sylva Rejšková). Tak se škola stěhovala do nové budovy, v níž po mnohých přestavbách a úpravách setrvala až do 30. června 1996. Do nové školy přešel také Antonín Černý, který tu ještě krátký čas učil. Po 32 letech působení v Rabí odešel pak na zasloužený odpočinek. Obec mu v r. 1887 udělila čestné občanství. Ve stejném roce byla stará škola prodána krejčímu p. Němečkovi.

Přehled učitelů v Rabí v 19. století

Řídící učitelé:
Šebestián Kronwinkel (asi od r. 1792, ofici. 1802-1836)
Michael Schmied (1836-1858)
Antonín Černý (1858-1886)
Jan Polanský (1886-1887) dočasně
František Uhlík (1887-1898) zemřel v Rabí
Jan Barborka (1898) dočasně
Jan Štamberg (od r. 1898)

Podučitelé:
Josef Matášek (1879-1880)
Jan Voráč (1880-1882)
Jan Polanský (1882-1890) zemřel v Rabí
František Čácha (1886-1887), kněz, vypomáhal vyučovat
Jan Švec (1890)
Štěpán Pitra (1890-1892)
Rudolf Semrád (1892-1896)
Jan Kloužek (1896-1897)

Učitelé:
Jan Barborka (od r. 1897)
Jan Stulík (1889) dočasně
Industriální učitelky:
Terezie Kořená (1877-1881)
Marie Jíchová (1881-1883)
Františka Fialková (1883-1886)
Anna Šafránková (1887-1891)
Antonie Polanská (od r. 1891)

Duchovní, členové místní školní rady:
Antonín Heisler (1873)
Jan Hanzlovský (1876)
Josef Štěpán (1881)
František Čácha (1881)
Václav Spěvák (1889)
Josef Zemen (1899)
Václav Spěvák (1893)

Zpracovala: p. Božena Vokatá
Další osud školy zveřejníme v příštích číslech Rábských novin.

Gratinované brambory

600 g brambor
Sůl
Mletý pepř
70 g ementálu
1 stroužek česneku
40 g másla
300 ml mléka
1 kelímek šlehačky

Brambory oloupejte, opláchněte, rozpulte po délce, pak nakrájejte v průběhovém krouhači nebo nastrouhejte na slabá kolečka na struhadle.
Přidejte sůl, pepř, smíchejte s polovinou sýra. Oloupejte stroužek česneku, potřete s ním plochou formu na nákyp, vymastěte lžící másla a navrstvěte plátky brambor. Smíchejte mléko a šlehačku a svařte, přes sítko rovnoměrně nalijte na brambory. Posypte zbylým sýrem, pokladťe kousky zbylého másla. Troubu předehřejte na 200—220 °C. Nákyp pečte asi 45 minut dozlatova.

Humus

(na jednu porci)
250 g drobného mraženého hrachu
1/2 svazku čerstvé máty
1 stroužek česneku
1 limetka
2 polévkové lžíce olivového oleje
Sůl a pepř

Hrášek povařte 3 minuty. Nechte zchladit. Hrášek s mátou rozmixujte v mixéru. Nastrouhejte česnek a limetkovou kůru, vmíchejte do rozmixovaného hrášku a ochuťte solí a pepřem. Nejlépe chutná na topinkách.

-rk-

Akce na Rabí a okolí

Spolek ROSa Rabí a herci ze Strašína

V květnu 2012 jsme navázali spolupráci s ochotnickým souborem Divadelní spolek Kolár ze Strašína. Chceme pravidelně několikrát do roka pozvat ochotníky k nám do Rabí a našim občanům nabídnout výborná představení. Nejezděte za divadlem daleko, přijďte na hrad a pobavte se u nás v Rabí.

Zveme Vás
na ochotnické představení komedie
„ Sluha dvou pánů“
do hradu Rabí v sobotu 7.7.2012 od 19 hodin
za každého počasí, vstupné je dobrovolné.
Vezměte si s sebou deky, případně pláštěnky a přijďte se pobavit skvělou komedií zasazenou do venkovních prostor středověkého hradu!
Strašínský soubor ji hraje letos naposledy!

Zveme Vás
na další představení ochotníků ze Strašína
v sobotu 25.8.2012 od 19 hodin na hradě Rabí.

Zahrají nám divadelní hru
„ Naši furianti“.

Hraje se za každého počasí, vstupné je dobrovolné.

Infocentrum Rabí zve na přednášku

Krajina Prácheňska a významné postavy duchovního života (sv. Gorazd, bl. Vintíř),

která se uskuteční **v pátek 22. června 2012 od 19 hodin v přednáškovém sále MěÚ Rabí.** Přednášejícím bude Mgr. Roman Vaněk, dlouholetý průvodce na hradě Rabí. Autor se narodil v červnu roku 1970 v jihočeské metropoli – v Českých Budějovicích. Již v mládí se jeho hlavním koníčkem stala regionální historie centrálního Prácheňska. V současnosti se zabývá osudy významných osobností, jež pevně svázaly svůj život s naší domovinou. Získané zajímavosti se následně pokouší předat veřejnosti formou přednášek. Přednáší zejména pro (Horažďovice, Plzeň, Dobříš). Roku 2011 úspěšně završil studia v magisterském oboru Evropská kulturní studia na Filozofické fakultě Západočeské univerzity v Plzni. Pro svou rabskou premiéru si připravil přednášku „Krajina Prácheňska a významné postavy duchovního života (sv. Gorazd, bl. Vintíř). Náš romantický kraj s malebnou krajinou, stříbropěnnou osou řeky Otavy, plný pyšných hradů a skromných, někdy neprávem zapomenutých tvrzí, kraj se slavnou poutní tradicí, věhlasnou minulostí, se stal kolébkou slavných rodáků. Zdejší region v širém středověku proslavila hora Prácheň, nejen centrum panovnické moci, ale i středisko se silným cyrilometodějským odkazem.

Autor Vás rád provede po stezkách opomíjené historie několika vybraných míst, ale bude také vyprávět o dvou slavných mužích – sv. Gorazdovi, žáku Metodějově, ale i o blahoslaveném Vintířovi, jejichž život se nesmazatelně vepsal do kulturní mozaiky Pošumaví. *Infocentrum s přispěním Mgr. Romana Vaňka*

TROFEO NIKÉ BOHEMIA 2012

(444 km Plzeňským krajem)
Do Rabí zavítá
v sobotu 28.7.2012 v době **od 13,40 - 14,40 hodin**
spanilá jízda 20 unikátních historických automobilů včetně nákladního speciálu TATRA, ve kterém přijede i Karel Loprais – president TROFEO NIKÉ.
Přijďte se podívat do podhradí v Rabí, kde máte možnost si zblízka prohlédnout krásná auta!

Vážení přátelé a kolegové hasiči,

dovoluji si využít tohoto média a pozvat Vás na oslavy 100. výročí založení Sboru dobrovolných hasičů v Bojanovicích. Program je velmi zajímavý a věřím, že naváže na již pořádané oslavy a akce v naší obci. Vždyť akce hasičů v Bojanovicích jsou vždy zárukou dobré zábavy. Jsem si jist, že každý z členů SDH vezme tuto akci „za svou“ - jedině osobní účast je ta největší podpora našeho sboru. A tu náš sbor potřebuje. Vždyť je jen na nás, jak naložíme s odkazem stoleté historie sboru a jak vykročíme do další. Věřím, že s hrdostí a odhodlaností k další činnosti. Někteří z Vás již zaznamenali jisté změny a úpravy v prostoru hasičárny. Ano, rozhodli jsme se ji za podpory Města Rabí trochu opravit a také upravit interiér jedné z garáží na jakousi klubovnu či společenskou místnost, která v naší obci chybí. Premiérou této místnosti bude výjezdové zasedání zastupitelstva města koncem června kam Vás srdečně zvu. (termín bude dodatečně oznámen). Všem zúčastněným děkuji za přístup, podporu a osobní účast na brigádách při úpravách hasičárny a okolí. K nadcházejícímu létu bych Vám všem rád ještě popřál mnoho krásných chvil, krásných dovolených a šťastných návratů.

Petr Nový, SDH Bojanovice

POZÓÓÓR POZÓÓÓR

Vážení přátelé,

dovolujeme si Vás pozvat na

Oslavy 100. výročí založení SDH v Bojanovicích u Rabí

dne 7. července 2012

Oslavy proběhnou u příležitosti 100 let od založení sboru.

PROGRAM

9,00 - 12,00 hod. HASIČSKÉ SOUTĚŽE
13,00 hod. ZAHÁJENÍ OSLAV na návsi a ocenění dlouholetých členů
14,00 hod. VYHODNOCENÍ dopoledních soutěží
15,00 hod. odpolední program:

- Vystoupení taneční skupiny **„ZRALÉ BLUMY“**
- **POHÁDKA** pro děti a dospělé „Nejkrásnější dar“ v podání skupiny historického šermu **MORGANA von MAXBERG**
- Dětský program s malováním na obličej, kadeřnicí a spoustou her a zábavy
- Ukázka původní obouruční stříkačky z r. 1912 a historických strojů
- Bohatá tombola

19,00 hod. večerní vystoupení skupiny historického šermu **MORGANA von MAXBERG**
divadelní hra **„Pakli“** - lechtivý příběh (mládeži nepřístupné)

Od 13,00 hod nás bude hlavním programem provázet hudební skupina „**NARYCHLO**“ z Budětic.
Hlavní program—pod stanem na návsi v Bojanovicích a u hasičárny.
Spousta dobrého jídla a pití je samozřejmě zajištěno také.
Nebude chybět ani vzácný host.

Zakoupením jakéhokoli produktu a tomboly, podporujete činnost SDH Bojanovice.
Pořadatel si vyhrazuje právo na změnu popř. časový posun programu.

Srdečně zveme širokou veřejnost , HASIČI BOJANOVICE

Zprávičky z Městského úřadu

Město Rabí má v provozu nové internetové stránky www.mestorabi.cz, kde jsou pravidelně doplňovány aktuální kulturní a sportovní akce v Rabí a informace na úřední desce města.

Změna provozní doby Sběrného dvora v Sušici od 1.6.2012

Úterý	13,00 – 18,00 hod.
Čtvrtek	13,00 – 18,00 hod.
Sobota	8,00 – 12,00 hod.
	13,00 – 15,00 hod.

Městská knihovna v Rabí :

Otevřeno:
út - pá 9— 16 hod.

Veřejný internet je dostupný v době provozu Informačního centra v Rabí.

Město nechalo zpracovat projektovou dokumentaci na zastřešení objektu ubytovny a šaten TJ a v nejbližší době proběhne výběrové řízení. Celá akce by měla být hotova do konce roku 2012 s využitím dotace od Plzeňského kraje.

Byla uzavřena smlouva na pronájem fotbalového hřiště a kabin FK Budětice 2012 od 1.6.2012.

Na sportovišti TJ byl vybudován plot okolo multifunkčního hřiště v ceně 376 tisíc Kč.

Smlouvy na odběr pitné vody

Město Rabí v současné době uzavírá smlouvy s majiteli domů na odběr pitné vody v Rabí. Formuláře smluv jsou k dispozici na úřadu. Občané a zejména chalupáři si mohou smlouvu o odběru vody vyplnit přímo na úřadu v úřední dny.

Slavnostní otevření multifunkčního domu na Rabí

V podvečer pátku 8. června 2012 se sešlo v prostorách nového úřadu v Rabí více než 120 občanů a hostů. Městský úřad společně s pracovnicemi IC připravil slavnostní otevření celé budovy čp.57, kde se nachází nejen kancelář MěÚ, ale i knihovna s informačním centrem, učebna vybavená dataprojektorem a audiovizuální technikou, obřadní a zasedací síň a v půdních prostorách nově vybudovaná galerie. I přes nepřízeň počasí se akce zúčastnili pozvaní starostové z okolních obcí. Projev starosty Leopolda směřoval k historii školství a k událostem, které přímo souvisely s rekonstruovanou budovou. Přestože si projev vyslechli přítomní kvůli dešti v chodbě objektu, nechybělo ani symbolické přestřižení pásky a potom již následovala prohlídka jednotlivých místností. V galerii byla nově umístěna výstava fotografií Jana Kavaleho " Život našich předků" vhodně doplněná různými předměty z dávné historie, které zapůčilo malé muzeum Petra Balcara z Rabí. Chodby v objektu ozdobily fotografie nejen Rabí, ale i okolních obcí Čepice a Bojanovice, které pořídila paní Marie Hrabová z Budětic. V objektu je i několik obrazů paní Lídy Eignerové ze Žichovic. O slavnostní atmosféru se postaral okrašlovací spolek ROSa, který pozval hudbu Spirála z Klatov a zajistil občerstvení, které napekla Vendulka Petranová z Rabí. Kdo ochutnal, nešetřil chválou a svědčily o tom zanedlouho prázdné tácy. Bývalá školní budova, již dlouho prázdná a zanedbaná, dostala nový náboj a stala se dnes jednou z dominant na rábském náměstí. Podařila se dobrá věc k užitku všech občanů. Symbolicky připíjíme a přejeme ještě dalších nejméně sto let.

Text: Marie Jamrichová

Společenská rubrika

Oslavenci v červnu:
Zdeňka Potužníková , 60 let, Čepice
Emilie Zýbková, 70 let, Čepice
Václav Hejpetr, 70 let, Rabí
Dagmar Prchalová, 75 let, Čepice
Ladislav Prchal, 75 let, Čepice

Oslavenci v červenci:
František Peroutka Bugyík, 60 let, Rabí

Zemřeli:
Blažena Vávrová, 84 let, Bojanovice

Narodili se:
Natálie Jonášová, 3.5. 2012 Rabí
Jakub Pekarík, 18.5. 2012 Bojanovice

Od 1. června se začínají vydávat přihlášky do
ZÁKLADNÍHO KURZU TANCE A SPOLEČENSKÉHO CHOVÁNÍ
v Horažďovicích
Kurz bude zahájen v pátek 21. září v 19.00 pod vedením manželů Kociánových z Klatov. Přihlášky obdržíte v kanceláři kulturního střediska, tel. 376 512 237 (pondělí, úterý, středa od 8.00 do 12.00) a v kině Otava, tel. 376 511 890 (čtvrtek, pátek, sobota od 16.00 do 20.00).

Informační centrum Rabí

tel.: 376 596 569

e-mail: infocentrum@mestorabi.cz

Inzerce

Prodám **čerstvý květový med** od včel v zahradě Rabí, 1kg 80,-Kč + prázdná sklenice.

U Hrbků, Rabí č.p.38, tel. 603 316 123

VictoriaTip
sázková kancelář

Sázejte bez poplatků…

Bar „U Vočka“
Kulturní dům Rabí

Provozní doby v Rabí

VEŘEJNÁ KNIHOVNA MĚSTA RABÍ

Provozní doba:
Úterý 9—16 hod.
Středa—9—16 hod.
Čtvrtek—9—16 hod.
Pátek—9—16 hod.

Veřejný internet je přístupný v době provozu Informačního centra.

POTRAVINY ČEPICE

Po 7—11
Út 7—16,30
St 7—14
Čt 7—14
Pá 7—16,30
So 8—11

KONZUM

Po	7—12	
Út	7—12	13—17
St	7—12	13—16
Čt	7—12	13—16
Pá	7—12	13—16
So	7—14	
Ne	10—15	

POŠTA

Po—Pá
8—9
14—16

ŘEZNICTVÍ U DUPALŮ

St	8—11.30	
Čt	8—11.30	14—16
Pá	8—11.30	14—16

V příštím vydání najdete:

RABIJÁDA

ROZHOVOR s chovatelkou hadů Šárkou Brejchovou

RECEPTY (melounový aperitiv, čokoládová zmrzlina)

ZKAZKY STARÝCH ZBROJNOŠŮ
(MUDr. Pavel Voska)

Z NEJSTARŠÍCH DĚJIN ŠKOLY V RABÍ
(p. Vokatá)

SERIÁL O ŠUMAVSKÝCH MUZIKANTECH
(M. Ježek)

RÁBSKÝ OBČASNÍK BUDE VYCHÁZET V MĚSÍCI:

Srpen 2012
Říjen 2012
Prosinec 2012
Únor 2013
Duben 2013
Červen 2013

Slovo závěrem

Napište nám své příběhy z dovolené, zážitky z prázdnin, trapasy, fejetony, různé recenze; můžete vytvořit nové téma novin... zkrátka vše, co vás napadne....

Vydává Rábský okrašlovací spolek ROSa
Sídlo: Rabí 15, 342 01 Rabí , IČO: 22866663
Vychází 6x ročně. Evidenční číslo MK ČR E 20224.

Šéfredaktorka: Alena Kraucherová
Adresa redakce: Rabí 151, 342 01 Rabí, tel.: 776 312 336
rabskenoviny@seznam.cz, info@ obecrabi.cz,www.rosarabi.wz.cz
Redakce: Hana Holečková, Drahomíra Houdková
Grafická úprava: Alena Kraucherová

Náklad 250 kusů. Noviny jsou zdarma.
Číslo účtu spolku ROSa je: 239324891/0300
Uzávěrka příštího čísla je 31. července 2012.